

en Minister kan anvende et Beløb, der af Rigsdagen er bevilget til en bestemt Anvendelse, til et ganske andet Formaal. Jeg tror, vi skal tage disse Anmærkninger under meget alvorlig Overvejelse, og jeg mener, at som de staa, vil de absolut ikke kunne blive staaende.

Jeg skal nu sige nogle Ord om Tillægsbevillingslovene. De Eksempler, den højtærede Minister har anført paa Udgifter, der tidligere ikke er opført paa Finansloven, men paa Tillægsbevillingsloven, har jeg til Dels allerede belyst i Sommersamlingen, og jeg skal ikke gentage de Bemærkninger, jeg den Gang gjorde derom. De øvrige Eksempler, han anførte, er i Overensstemmelse med den hidtil gældende Praksis, som er fulgt ikke alene af det afgaaede Ministerium, men ogsaa af dets Forgængere. Hvad denne Praksis angaar, mener jeg jo selv, at det kan være rigtigt i ikke ringe Grad at forlade den, men nogle Fordele havde den dog ogsaa. Det har f. Eks. været berettiget, naar man i flere Tilfælde ikke har ønsket, selv om en Normalbevilling i nogle Aar var overskredet, at slaa en ny Normalbevilling fast paa Grundlag af disse Overskridelser. Jeg skal eksempelvis nævne det, den højtærede Minister selv fremdrog, Hjemmet for Vanføre, hvor den faktiske Udgift var blevet det dobbelte af Normalbevillingen. Jeg finder det i og for sig rimeligt, at man betænker sig noget, inden man slaar en saadan ny Normalbevilling fast i den dobbelte Størrelse. Ligeledes har man jo, hvor det var ganske usikkert, hvor stor en Udgift vilde blive, som Regel holdt den ude fra Finansloven og reserveret den for Tillægsbevillingsloven. Det var f. Eks. Tilfældet med den nye Administrationsbygning, som den højtærede Minister nævnte, forskellige Inventarbevillinger, Kursdifferencerne paa Statsgældens Renter og forskelligt andet. Men der har i de sidste Aar været en afgjort Tendens til at indskrænke Tillægsbevillingens Omraade i Forhold til Finanslovens. Det fremgaar ved en Sammenligning af de forskellige Budgetter og Statsregnskaber i disse Aar. I Finansaaret 1919—20 var der paa Finanslovens Udgiftsparagraffer, §§ 8—25, opført knap 153 Millioner, men Regnskabet viste en Udgift af 532½ Million. Nu maa man naturligvis ikke glemme, at Efter-Krigstidens forskellige Fænomener gjorde sig stærkt gældende, men alligevel har vi her et Regnskab, der viser det 3—4 dobbelte af Finansloven. Men i Statsregnskabet 1923—24 har vi en Driftsregnskabsudgift paa 402¼ Mill. Kr.,

som svarer til en paa Finanslovens §§ 8—25 opført Udgift paa henved 352 Mill. Kr. Det er altsaa et væsentligt forbedret Forhold, og dette Forhold er forbedret Aar for Aar. Men jeg har ikke noget imod, at man gaar videre i denne Retning, og at man søger at bringe Finansloven i saa nøje Kontakt som muligt med det, som virkelig kan ventes at ville blive Udgiften. Jeg har, som sagt, intet imod dette; men jeg maa dog fremhæve, at enten man følger det ene eller andet System, enten man følger det System, som man har fulgt siden 1911, eller man følger det System, der nu er Tale om at følge, har det i intet af Tilfældene noget som helst med Ærlighed at skaffe. Det ene System er ganske lige saa ærligt som det andet. Det ene kan være mere hensigtsmæssigt end det andet, men hvad Ærligheden angaar, har det ene ikke noget at lade det andet høre. Jeg har jo nemlig aldrig nogen Sinde søgt at bringe Rigsdagen den Forestilling, at de Udgiftsbeløb, der stod opført paa Finansloven, vilde man genfinde paa Regnskabet, og at det vilde blive de endelige Udgifter. Rigsdagstidenden vil udvise, at jeg hvert eneste Aar udtrykkelig har gjort opmærksom paa, at der vilde blive en endog meget betydelig Merudgift paa Tillægsbevillingsloven, at man derfor maatte regne med en samlet Udgift paa Regnskabet, som betydeligt oversteg Finanslovsforslagets Udgift, og at man maatte væbne sig overfor denne Udgift ved enten yderligere Udgiftsindskrænkninger eller ved at finde nye Indtægtskilder. Jeg har gentaget og gentaget dette hvert eneste Aar, saa en Misforstaaelse i den Henseende er ganske umulig fra den højtærede Finansministers Side. Særlig i Fjor har jeg adskillige Gange udtalt, at det traditionelle System med Hensyn til Forholdet mellem Finanslov og Tillægsbevillingslov agtede jeg ikke at forlade, før Kommissionsindstillingerne forelaa og man saaledes kunde gaa over til en samlet Reform af Budget og Regnskab, og at følge dette System vilde medføre mange og betydelige Overskridelser, som maatte dækkes af Overskuddet paa Finansloven og af de nye Indtægtslove, som af tekniske Grunde ikke havde kunnet optages paa Finansloven.

Jeg har saaledes, hvad Finansloven for 1924—25 angaar, ikke villet bilde nogen ind, at Regnskabet vilde komme til at vise et Driftsoverskud paa 47 Mill. Kr. eller et Kasseoverskud, Formueparagraffen iberegnet, paa 26 Mill. Kr., saaledes som Finanslovsforslaget udviste det. Det, jeg har drøftet med dette